

[I. A. Hansen.]

Statsminister har jo nylig fra Genève udsendt forskellige Tilkendegivelser til den danske Offentlighed. Der har under Finanslovbehandlingen været en Diskussion om, hvorvidt den højtærede Statsministers Betragtninger i de sol- og glansrige Dage i Genève faldt sammen med danske Regeringstilkendegivelser heroppe under nordligere Breddegrader, og den højtærede Udenrigsminister har derom holdt en stor Tale, hvori han beviste med den Dygtighed, hvormed han naar som helst og hvor som helst er i Stand til at bevise hvad som helst, at disse Udtalelser falder ganske sammen, paa Fransk eller paa Dansk, i Genève eller i København, der er ikke Rift eller Revne i den danske Regerings Opfattelse af Militærspørgsmaalet.

Nu skal jeg ikke her gentage meget af det, der er sagt her i Tinget, bl. a. af vor Partis Formand og Ordfører under Finanslovbehandlingen, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, men der er dog et Par Udtalelser af den højtærede Statsminister fra Genève, som jeg kommer til at sige et Par Ord om. Det er de to Udtalelser, som er faldet til to danske Blade, „Politiken“ og „Nationaltidende“. Da den højtærede Statsminister den 4. September i Folkeforbundsfor­samlingen havde holdt den Tale paa Fransk, som han høstede saa mange Komplimenter for, Komplimenter, som jeg hører den ærede Ordfører for Socialdemokratiet er saa urimelig glad for, var der Blade her i Landet, som mente, at der havde været en anden Klang i den statsministerielle Bas, end der plejede at være. Det fandt den højtærede Statsminister Anledning til at dementere i et Interview med „Politiken“. Interviewets Rigtighed har ikke været bestridt fra nogen Side, skønt det er citeret et Par Gange her fra denne Plads, og jeg maa derfor gaa ud fra, at den højtærede Statsminister vedkender sig det Punkt for Punkt. Det staar i „Politiken“ for den 5. September, og den højtærede Statsminister siger heri med Henblik paa Genève-talen:

„Der er selvfølgelig ingen Ændring i principiel Henseende, men mine politiske Modstandere har tidligere forsøgt at forvanske det, som var Meningen med vor fremtidige Ordning, ved at fremhæve, at den kun skulde have en politimæssig Karakter.“

Jeg standser et Øjeblik her. Jeg vidste ikke, at den højtærede Statsminister henregnede den højtærede Udenrigsminister til sine politiske Modstandere. Partifæller er de ganske vist ikke — ikke endnu da,

men jeg troede alligevel, at Følelserne mellem dem var hjerteligere end de, der sædvanlig hersker mellem politiske Modstandere. Hvem er det her i Landet, der ivrigst har hævdet, at de Opgaver, et Lands Militærberedskab skulde have, var politimæssige Opgaver, politimæssige Opgaver, for alt i Verden ikke andet end politimæssige Opgaver? Det er den højtærede Udenrigsminister. Den højtærede Udenrigsminister sagde det i Fjor — det staar i Rigsdagstidende Sp. 1782 —, og han gentog det saa sent som den 15. Oktober i Aar. Han minder her med Stolthed om, at han i en Redegørelse, som er omdelt til Delegationerne i Genève, har slaaet fast, at Haagerkonventionerne kun giver Pligt til at øve et politimæssigt Tilsyn med Grænserne og i Farvandene. Naar derfor den højtærede Statsminister beklager sig over de politiske Modstandere, som skammeligt udspreder det Rygte, at Regeringens Forslag kun skal have en politimæssig Karakter, maa jeg dog opfordre den højtærede Statsminister til at faa opklaret det Spørgsmaal mellem sig og sin Udenrigsminister: Ven eller Modstander? Ja eller nej.

Efter denne Parentes vender jeg tilbage til den højtærede Statsministers Udtalelse til „Politiken“. Efter at have henvist sin Udenrigsminister til Modstandernes ilde­sendede Skare vender han sig polemisk imod sin Forsvarsminister, idet han fortsætter:

„Det er selvfølgelig, at saa længe den nuværende Tilstand eksisterer og gamle Konventioner maa overholdes, maa Danmark ogsaa i Tilfælde af Brud paa Neutraliteten anvende de Kræfter, hvorover det raader, for at forhindre, at en ringe Styrke til Lands eller til Vands besætter dansk Omraade, og den Ordning, her tilstræbes.“

— det vil altsaa sige Regeringens Forslag —

„skal have den Opgave at afværge noget saadant, indtil Nationernes Forbund kan træde i Funktion og ved sine Foranstaltninger afværge den Krig, som maatte true.“

Som ærede Medlemmer vil se, vedkender den højtærede Statsminister sig her den Opfattelse, at de bestaaende Konventioner i visse Tilfælde kan paalægge Danmark forsvarsmæssige Opgaver. Han drager i denne Udtalelse — i denne Udtalelse — ret snævre Grænser for saadanne Tilfælde. Danmark maa, siger han, med de Kræfter, hvorover det raader, hindre, at en ringe Styrke til Lands eller til Vands besætter dansk Omraade; den Ordning, der tilstræbes, skal have den Opgave at afværge den Slags Besættelser